

Sygn. akt V CSK 384/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa R. S.

przeciwko Skarbowi Państwa-Dyrektorowi Zakładu Karnego w C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego

w B.

z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od skarżącego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,

2. przyznaje adw. M.K. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w B.) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda R. S. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 12 grudnia 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zdaniem skarżącego w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące zakresu związania sądów powszechnych treścią orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o odroczeniu mocy obowiązującej przepisu uznanego za niekonstytucyjny (art. 190 ust. 3 Konstytucji RP) w sprawach odszkodowawczych przeciwko władzy publicznej (art. 417¹ k.c.). Jednakże problem prawny zaprezentowany przez skarżącego nie został poparty argumentacją wskazującą na możliwość wystąpienia odmiennych ocen tego problemu, zwłaszcza, że doczekał się on wypowiedzi w orzecznictwie (zob. m.in.: postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt SK 60/13, OTK Zbiór Urzędowy 2014, nr 9A, poz. 107, wyrok SN z dnia 26 września 2014 r., sygn. akt IV CSK 738/13, niepubl., uchwałę SN z dnia 17 kwietnia 2009 r., sygn. akt III CZP 16/09, OSNC 2010, nr 1, poz. 6, Biuletyn SN 2009, nr 4, s. 11, uchwałę SN z dnia 7 grudnia 2007 r., sygn. akt III CZP 125/07, OSNC 2008, nr 12, poz. 138, Biuletyn SN 2007, nr 12, s. 7).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący w zakresie tej przesłanki jedynie stwierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i ogólnikowo podniósł, iż „Sąd Okręgowy dopuścił się w/w istotnych naruszeń prawa materialnego i procesowego”. Ograniczenie się tylko do takiego stwierdzenia nie spełnia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 19 listopada 2009 r., sygn. akt III CSK 163/09, niepubl., postanowienie SN z dnia 28 listopada 2008 r., sygn. akt IV CSK 394/08, niepubl., postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CZ 28/06, niepubl.). Brak jest jakichkolwiek argumentów, które przemawiałyby za wystąpieniem tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które

uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, niepubl.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.